



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jana Dvořáka, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **A. A.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2006, č. j. 14 Az 500/2004 - 38,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2006, č. j. 14 Az 500/2004 - 38, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2004, č. j. OAM-3938/VL-12-ZA03-2003, žalovaný neudělil žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 31. 8. 2006 (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byla její snaha o legalizaci dalšího pobytu na území České republiky, kde před tím pobývala nelegálně. Za důvod svého vycestování z Běloruska v červnu 2003 označila turistiku, přijela se sem zotavit. Žalovaný dále uvedl, že důvodem její žádosti o azyl mají být obavy z jednání státních orgánů pro předchozí politickou činnost. Žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvody pro udělení azylu podle § 13 téhož zákona, a nezjistil ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobkyně nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že žalovaný nesprávně posoudil skutkové okolnosti její žádosti o azyl, resp. na základě skutečností zjištěných ze zpráv o zemi původu žalobkyně, z její žádosti o udělení azylu a z pohovorů s ní vedených dospěl k chybnému závěru. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný účelově vybral a nesprávně reprodukoval z kontextu vytržené údajné rozpory v jejích výpovědích, které byly způsobeny časovým odstupem, nepřesným překladem a nepřesnou protokolací. Žalobkyně zdůraznila, že není nezbytné, aby v Bělorusku byla pronásledována z důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ale postačí, že jí takové pronásledování skutečně hrozilo. Ve správním řízení bylo podle žalobkyně jednoznačně prokázáno, že se účastnila politických aktivit proti vládnoucí straně a prezidentu L. a že aktivisté hnutí ZUBR byli pro svou činnost zatýkáni a trestáni. Žalobkyně tedy může mít odůvodněný strach z pronásledování, když u ní byla provedena nezákonná domovní prohlídka. Podle žalobkyně je podstatné, že si ji orgány státu (policie) spojují s činností opozičního hnutí, a proto jí hrozí pronásledování. Žalobkyně podotkla, že je u ní dána překážka vycestování, neboť existuje nebezpečí, že bude pro své politické přesvědčení zbavena osobní svobody a bude podrobena mučení. Žalobkyně dále namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, který podrobně nezkoumal náplň činnosti hnutí ZUBR, jeho povahu a skutečnosti týkající se zacházení s jeho členy. Rozhodnutí žalovaného žalobkyně rovněž vytýkala nedostatek náležitostí, neboť podle žalobkyně nebylo podepsáno oprávněnou osobou. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudkem ze dne 9. 10. 2006, č. j. 14 Az 500/2004 - 38, Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že základním důkazním prostředkem v řízení o udělení azylu je výpověď žadatele, přičemž neuvedení údaje, který měl být žadateli nepochybně znám, činí jeho výpověď nevěrohodnou. Žalobkyně v průběhu správního řízení popsala své politické aktivity pouze v obecné rovině, neuvedla přesnější časové údaje, ani jména a adresy osob, s nimiž v hnutí Z. spolupracovala, ani neoznačila byt, v němž se měla pravidelně scházet s aktivisty hnutí. Krajský soud zdůraznil, že žalobkyně nebyla schopna uvést jméno jediného z protikandidátů L. v prezidentských volbách roku 2001, ani jméno kandidáta, kterého volila, ačkoliv se ve volební kampani měla osobně angažovat distribucí letáků. Takovou nesrovnalost podle krajského soudu nelze vysvětlit mládím žalobkyně, ani delším časovým odstupem, jeví se proto příliš nepravděpodobné, že by si žalobkyně alespoň některé jméno protikandidáta nezapamatovala. Krajský soud shledal, že skutečnosti uvedené žalobkyní nesvědčí o jejím pronásledování, proto soud nezkoumal, zda-li se žalovaný dostatečně zabýval náplní činnosti hnutí Z. Žalobkyně ve správním řízení neuvedla žádné důvody hodné zvláštního zřetele, správní uvážení žalovaného při neudělení humanitárního azylu tedy podle krajského soudu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným způsobem. Krajský soud nezjistil ani existenci překážky vycestování, neboť v politických aktivitách žalobkyně nelze spatřovat ohrožení života či svobody, když z tvrzení žalobkyně se s ohledem na uvedené nedá vycházet. V průběhu správního řízení nebyla zjištěna jediná skutečnost nasvědčující existenci překážky vycestování. Krajský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí podepsala osoba oprávněná jednat za žalovaného a není v rozporu se zákonem, že byl žalobkyni doručen stejnopis, který podpis této osoby neobsahoval. Podle krajského soudu nelze z ničeho dovodit, že žalobkyně napadené rozhodnutí obdržela dříve, než je oprávněná osoba podepsala, když toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno až měsíc po jeho vydání. Napadené rozhodnutí žalovaného tak není nicotné, žalovaný si opatřil všechny potřebné podklady pro rozhodnutí, zohlednil všechny provedené důkazy, přesně a úplně zjistil skutkový stav a na daný případ správně aplikoval příslušné právní předpisy. S ohledem na

tyto skutečnosti krajský soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Stěžovatelka namítala, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili skutkové okolnosti její žádosti o udělení azylu. Žalovaný podle stěžovatelky nevyvodil ze zpráv o zemi původu v souvislosti s vyjádřeními stěžovatelky správné závěry, krajský soud pak neuvěřil tvrzením stěžovatelky a posoudil je jako účelová. Stěžovatelka připomněla svou politickou angažovanost proti vládnoucí struktuře v Bělorusku a odkázala na svá tvrzení ve správním řízení. Rozpory a nevěrohodnosti zjištěné žalovaným ve svých výpovědích označila stěžovatelka za vytržené z kontextu a nesprávně reprodukované. Rozdíly ve výpovědích byly způsobeny časovým odstupem, nepřesným překladem a nepřesnou protokolací. Stěžovatelka poukázala na přenos důkazního břemene a povinnost žalovaného vyvrátit její tvrzení. Podle stěžovatelky bylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno, že se účastnila politických aktivit proti vládnoucí straně a prezidentu L., přičemž není podstatné, zda je ZUBR politickou stranou, ale podstatná je jeho činnost. V řízení bylo též prokázáno, že aktivisté hnutí ZUBR byli pro svou činnost zatýkáni a trestáni. Stěžovatelka může mít odůvodněný strach z pronásledování, když u ní navíc proběhla nezákonná domovní prohlídka. Stěžovatelka považuje za podstatné, že si ji policie spojila s činností opozičního hnutí, a proto jí hrozí pronásledování. Stěžovatelka dále s ohledem na uvedené skutečnosti namítala nesprávnost posouzení překážek vycestování a poukázala na skutečnost, že v Bělorusku dochází k mučení osob zatčených a vyslýchaných pro jejich činnost v politické opozici. Stěžovatelka rovněž namítala, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav, neboť nezkoumal náplň činnosti hnutí ZUBR, ani skutečnosti týkající se zacházení s jejími členy po návratu do Běloruska. Stěžovatelka současně nesouhlasila s názorem krajského soudu o nadbytečnosti takového dokazování. Stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost a vyslovil, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatelka podle žalovaného nedokázala svá tvrzení podložit relevantními fakty. Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v žádosti o udělení azylu E. č. x ze dne 15. 8. 2003 uvedla, že do České republiky přijela jako turistka na dovolenou, telefonicky zjistila, že jí hledá policie, protože je členkou strany ZUBR. Stěžovatelka se bojí vrátit zpět, protože se dozvěděla, že několik lidí ze strany bylo uvězněno na tři dny. Měla obavy, že by ji mohli také uvěznit, proto požádala o azyl. Jako důvody žádosti o azyl stěžovatelka písemně uvedla, že jí vláda v Bělorusku hrozí odnětím svobody. Ve vlasti byla členkou nelegální politické opoziční organizace ZUBR, zabývala se šířením letáků a agitací proti L.. Do České republiky přijela jako turistka a po telefonu zjistila, že jí hledá policie. Zjistili její jméno a adresu, její kamarády zadrželi na 72 hodin do vysvětlení záležitosti. U stěžovatelky doma provedli nelegální prohlídku, jeden kamarád dostal předvolání k soudu. Stěžovatelka se bojí vrátit domů, protože jí hrozí nebezpečí.

Při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, konaném dne 14. 10. 2003, stěžovatelka doplnila, že do České republiky přijela na zotavenou na šestidenní vízum. Před návratem volala matce, která jí řekla, že u nich doma provedli nelegální domovní prohlídky a vyhrožovali, že si najdou záminku, pro kterou je mohou dát do vězení, přiznají-li, že jsou členy nelegální politické organizace. Stěžovatelka si chtěla nechat prodloužit vízum, ale nepovedlo se to, proto požádala o azyl. V Bělorusku se stěžovatelka zúčastnila shromáždění organizace ZUBR, kde vysvětlovali L. politiku. Stěžovatelka do této organizace vstoupila, neboť souhlasila s prezentovanými názory. Setkání členů organizace probíhala jednou měsíčně v bytě, kde stěžovatelka také množila letáky, které pak s kamarádkou roznášela, nechávala v obchodech a potají vylepovala na stanicích autobusu a na stromech. Letáky vyzývaly ke svržení diktatury, ke svržení L., obsahovaly emblém organizace - zobrazení zubra, byly bílé s černým textem. Stěžovatelka rovněž prodávala videokazety a zvala lidi do jejich organizace. Při setkáních hovořili o politice, o budoucnosti organizace a jejich přínosech. Stěžovatelka uvedla, že v bytě, kde se scházeli, měli anonymní telefonáty, které v době před volbami hrozily, že je policie může zadržet. Stěžovatelce osobně však nikdo nevolal. V době, kdy již byla stěžovatelka v České republice, provedli prohlídku bytu, ve kterém se členové organizace scházeli, našli a zabavili tam letáky, adresy a telefonní čísla, současně na 72 hodin zadrželi čtyři lidi, kteří v se daném bytě nacházeli. Následně provedli též domovní prohlídku v bytě rodičů stěžovatelky, byli v civilu, matce stěžovatelky ukázali jakési potvrzení a vyhrožovali, že v jejím zaměstnání oznámí, že stěžovatelka je pryč. Stěžovatelka uvedla, že neví, kdo byl hlavním představitelem organizace ZUBR, její vedení sídlí ve městě G., ale stěžovatelka se s těmito lidmi nikdy nesetkala. Stěžovatelka odmítla sdělit adresu bytu, kde se členové organizace scházeli. Stěžovatelka konstatovala, že během svého pobytu v Bělorusku neměla žádné potíže. Stěžovatelka doplnila, že její kamarád, který dostal předvolání k soudu, byl v organizaci výše postavený, tj. určoval, co má kdo dělat. Stěžovatelka vyjádřila obavu z návratu do Běloruska, neboť žádost o azyl se tam považuje za vlastizradu, ve vlasti ji nečeká žádná budoucnost, nemá peníze na studium a práci si může najít pouze takovou, která zajistí jen životní minimum.

Při doplňujícím pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, konaném dne 6. 10. 2004, stěžovatelka uvedla, že byla členkou mládežnické politické strany ZUBR,

kteřá bojuje proti politice L., provádí agitaci a šíří letáky. Stěžovatelka pouze v B. roznášela letáky, dostávala rozkazy od cca 30 letého člověka, byla na úplně nejnižší úrovni politické struktury. Stěžovatelka uvedla, že o straně ZUBR je slyšet již od roku 1999, na zdech již tehdy byly nápisy ZUBR. Ve straně stěžovatelka aktivně působila letech 2001 až 2003, politické práci a straně však nevěnovala všechny svůj čas, scházeli se pravidelně jednou za měsíc v polovině měsíce (asi 14. nebo 15.) a kopírovali letáky. Tyto letáky stěžovatelka rozdávala a potajmu vylepovala na frekventovaných místech. Stěžovatelka si všimla, že letáky byly po čase otrhané a nápisy na zdech, které také psali, přetřené. Při těchto aktivitách stěžovatelka nikdy nebyla přistižena policií. Stěžovatelka znovu popsala svůj vstup do strany v červenci 2001 a doplnila, že podepsala nějaký papír, zřejmě slib, a její nadřízený si zapsal její osobní údaje. Stěžovatelka uvedla, že se aktivně nepodílela na poslední předvolební kampani, pouze kopírovala letáky a volila někoho jiného. Stěžovatelka konstatovala, že volby proběhly asi v srpnu 2001, nepamatovala si, koho volila, jenom to nebyl L., který měl asi čtyři protikandidáty. Do bytu, kde se členové scházeli, pořád dostávali anonymní telefonáty. Po odjezdu stěžovatelky do České republiky následoval telefonát matce stěžovatelky, ve kterém jí vyhrožovali, že v jejím zaměstnání oznámí aktivity její dcery. Stěžovatelka před plánovaným návratem do Běloruska matce volala a dozvěděla se o odhalení bytu strany ZUBR a o tomto výhrůžném telefonátu. Další potíže matka stěžovatelky neměla. Stěžovatelka upřesnila, že byl odhalen byt, ve kterém se scházeli, byl prohlédnut. Za matkou poté přišli nějakí lidé v civilu, ukázali legitimaci a udělali domovní prohlídku. Neměli povolení, ale matka stěžovatelky byla zaskočena a nechala je byt prohlédnout, nenašli však nic, protože stěžovatelka doma nic neměla. Stěžovatelka zmínila, že si neuvědomovala nebezpečí, až později zjistila, že lidé, kteří se věnují takovým aktivitám, prostě mizí a nikdo už je nenajde. V případě návratu do Běloruska se stěžovatelka obává uvěznění za svou žádost o azyl a nepříznivé ekonomické situace, neměla by práci, nemohla studovat a získat další kvalifikaci.

Z takto zjištěného skutkového stavu vycházel žalovaný i krajský soud. Žalovaný označil výpovědi stěžovatelky za nevěrohodné vzhledem k jejich nekonkrétnosti a k některým rozporům. Krajský soud pak tento závěr žalovaného potvrdil.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku stěžovatelky týkající se rozporů v jejích výpovědích a dospěl k závěru, že je důvodná. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka působila na nejnižší úrovni organizace ZUBR, a proto od ní i vzhledem k jejímu tehdejšímu věku nelze očekávat vysokou míru politické angažovanosti, ani precizní znalost politické situace v Bělorusku. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stěžovatelka v průběhu správního řízení přiměřeně podrobně popsala, v čem spočívala její činnost pro hnutí ZUBR včetně okolností, které souvisely s jejím vstupem do tohoto hnutí. V tomto ohledu neshledal Nejvyšší správní soud ve výpovědích stěžovatelky žádný relevantní rozpor.

Pokud jde o prezidentské volby konané v roce 2001, Nejvyšší správní soud nepovažuje za podstatné, že si stěžovatelka nezapamatovala jméno kandidáta, kterého volila. Z její výpovědi, podobně jako z informací shromážděných žalovaným, vyplývá, že hnutí ZUBR se zaměřovalo na kampaň proti L. a program v pravém smyslu nemělo. Stěžovatelka vstoupila do hnutí po svých 18. narozeninách v červenci 2001, prezidentské volby se konaly dne 9. 9. 2001, je proto na místě úvaha, zda si nováček v politice, pro kterého nadto politika představuje zejména roznášení a vylepování letáků s hesly směřujícími proti L., musí pamatovat jméno jiného kandidáta na prezidenta.

Stěžovatelka jednoznačně tvrdila, že letáky byly zaměřeny proti politice prezidenta L. a vyzývaly k jeho odstranění, lze tedy předpokládat, že hnutí ZUBR výslovně nepodporovalo

žádného z protikandidátů, jen nabádalo k tomu, aby lidé nevolili L.. Tomu odpovídá i přístup stěžovatelky, která si pouze pamatuje, že jej nevolila.

Za této situace nepovažoval Nejvyšší správní soud za rozpor, uvedla-li stěžovatelka, že se volby konaly asi v srpnu 2001, když v té době již nepochybně probíhala volební kampaň, v níž stěžovatelka roznášela letáky. Ani tvrzení o čtyřech protikandidátech neznamená podstatný rozdíl oproti skutečným třem, neboť nejsilnější mediální prezentace samozřejmě směřovala k podpoře L. a ostatní kandidáti neměli dostatek prostoru k tomu, aby se stali známými širší veřejnosti.

Žalovaný dále poukazoval na skutečnost, že stěžovatelka při prvním pohovoru uvedla, že není oprávněna sdělit adresu bytu, ve kterém se členové organizace scházeli, při druhém pohovoru naopak konstatovala, že si tuto adresu nepamatuje. Ani v těchto výpovědích nespátřuje Nejvyšší správní soud významnější rozpor, neboť přesnou adresu nemusela stěžovatelka znát ani při prvním pohovoru; pravidelné docházení na určité místo totiž samo o sobě neznamená, že stěžovatelka musí adresu tohoto místa znát. Nejvyšší správní soud současně připomíná, že druhý pohovor proběhl cca s ročním odstupem, proto je nutné jistý úbytek informací předpokládat.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu zůstává bez významu, že stěžovatelka uvedla, že o hnutí ZUBR je slyšet již od roku 1999, ačkoli vzniklo až v roce 2001, neboť datum vzniku určité organizace nepatří k základním znalostem řadového člena takové organizace. Stěžovatelka naprosto správně vycházela z toho, že jde o mladé hnutí bez delší historické tradice, přičemž není vyloučeno, že se v roce 1999 na zdech domů objevovaly nápisy zubr, ovšem bez souvislosti s tímto hnutím. Za zmínku stojí rovněž ta skutečnost, že v roce 1999 bylo stěžovatelce 16 let a v tom věku zřejmě politika nepatřila k jejím zájmům.

K výše uvedenému je podle Nejvyššího správního soudu nutno zohlednit, že ani český volič si mnohdy nepamatuje, kterého senátora volil, ačkoliv pravidelně dává svůj hlas jedné politické straně. Řada členů politických stran pak více než pravděpodobně neví, kdy daná politická strana vznikla. Takové informace proto nelze po stěžovatelce spravedlivě požadovat a stěžovatelka zejména nesmí být sankcionována za jejich neznalost.

Nejvyšší správní soud dále připomíná, že některé rozdíly ve výpovědích stěžovatelky mohou být způsobeny odlišnou formulací otázek při jednotlivých pohovorech. Zatímco v případě prvního pohovoru žalovaný sbíral informace a zjišťoval rozsah znalostí stěžovatelky, druhý pohovor byl zaměřen na ověření těchto skutečností, což s sebou přineslo jiný přístup k pokládání otázek. Ani tato okolnost však nemůže být na újmu stěžovatelce.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že ve výpovědích stěžovatelky neshledal žádné podstatné rozpory, naopak s přihlédnutím k celkovým okolnostem považuje její výpovědi za vzájemně konzistentní. Žalovaný tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu pochybil, když tvrzení stěžovatelky označil za nevěrohodná.

Další pochybení žalovaného Nejvyšší správní soud spatřuje v tom, že žalovaný pominul, že stěžovatelka byla policií považována za členku hnutí ZUBR. V takové situaci totiž ztrácí na významu pochybnosti o stěžovatelčině politické angažovanosti, neboť z hlediska přístupu policie ke stěžovatelce není míra její politické angažovanosti relevantní. Potenciální ohrožení svobody stěžovatelky a oprávněnost jejích obav musí proto být posuzovány nejen podle stěžovatelkou projevené míry její politické angažovanosti,

ale především podle očekávaného či očekávatelného přístupu mocenských složek k osobě stěžovatelky. Rovněž této námitce proto Nejvyšší správní soud přisvědčil.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že uvedená pochybení žalovaného měla za následek nesprávné zjištění skutečného stavu věci žalovaným. Při zjišťování skutkové podstaty tak došlo k zásadnímu porušení ustanovení § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu, což mohlo ovlivnit zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatel tuto vadu žalovanému důvodně vytýkal již v podané žalobě, proto měl krajský soud, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byl v posuzované věci prokázán, Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími námitkami stěžovatele, neboť v případě správně zjištěného skutečného stavu věci mohlo být výsledkem správního řízení rozhodnutí jiné.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby napadené správní rozhodnutí pro shora uvedené vady zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného svým právním názorem zavázal k odstranění vytýkaných vad a k vydání nového, řádně odůvodněného, rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., neboť kasační stížnosti ve věcech azylových je odkladný účinek přiznán přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu